

mener at have vægtige Argumenter til at tilbagevise Angrebet, henviser til en stor Kreds af Mennesker og siger: Ja, men det er jer, der er angrebet, se, hvor han haaner jer, se, hvor han angriber jer. Men det skal ikke lykkes den højtærede Finansminister at faa det drejet derhen, at det skulde være Tjenestemændene som saadanne, der blev angrebet. Nej, det var den højtærede Finansminister. Og jeg har fremsat disse Angreb i Rigsdagen, hvor Ministeren er til Stede og kan forsvare sig, og derfor synes jeg, det vilde være mere mandigt, om den højtærede Minister gik ind paa den Tankegang, han kan se ligger deri, og forsvarede sig selv og sine Udtalelser i Stedet for at krybe i Læ bag en stor Organisation. Det er imidlertid ikke ualmindeligt fra den højtærede Regerings Side, at de er utilbøjelige til at paataage sig det Ansvar, som med Rette tilkommer enhver Regering. Jeg skal for at illustrere det ganske kort kun henvise til, at det er ikke mange Dage siden, den højtærede Statsminister ogsaa her fra denne Plads — jeg kunde i alt Fald ikke faa anden Opfattelse — vilde flytte Ansvaret for, at der ikke skete noget i Valutaspørgsmaalet, i alt Fald ikke saa hurtigt, som visse Blade og visse Folk havde ønsket, over paa Valutaudvalget. Selvfølgelig har Valutaudvalget sit Ansvar, som det maa bære til rette Tid og paa rette Plads; men den højtærede Statsminister kan dog ikke fralægge sig Ansvaret for, at der ikke her i Rigsdagen bliver fremsat Forslag om dette Spørgsmaal, da en saadan Sag, saadanne Forslag kun kan fremføres fra Regeringen. Jeg skal endvidere nævne, at den højtærede Socialminister for heller ikke saa længe siden, da han fremsatte sit Forslag her om Foranstaltninger til Modvirkning af Arbejdsløsheden og dette Forslag blev meget stærkt kritiseret, sagde: Ja, det er jo ikke i første Linie mig, man angriber, nej, det er et Arbejdsudvalg, som sorterer under mig, og som har været med til at udarbejde dette Forslag, det er dette Udvalg, som egentlig har Ansvaret derfor. Selvfølgelig har Arbejdsudvalget sit Ansvar, som det maa tage; men naar den højtærede Socialminister møder i Rigsdagen med Forslag, er det ret ejendommeligt, at han ikke vil tage det hele, fulde Ansvar for det; ingen anden end han kan have Ansvaret, og ingen anden end ham har Rigsdagen at henholde sig til. Jeg skal endvidere henvise til, at den højtærede Undervisningsminister ogsaa — jeg tror, det var under Behandlingen af Forslaget om Lærerskolen — i Rigsdagen overfor et bestemt Forhold, der blev kriti-

seret — med Rette eller Urette, det skal jeg lade være usagt, da jeg aldeles ikke kender til det —, henviste til, at hvis der var sket noget forkert her, var det i alt Fald ikke hendes Skyld, men det skyldtes en Embedsmand i Ministeriet. Og nu kommer altsaa den højtærede Finansminister og siger: Ser I, Tjenestemænd, hvorledes denne Rigsdagsmand, Hr. Knud Kristensen, angriber jer, haaner jer og hader jer! Nej, for de Udtalelser, som jeg har angrebet, og som jeg har ment vidnede om en høj Grad af Ensidighed og Snæversyn, er der ingen anden Tjenestemand, der har Ansvaret, end den højtærede Minister. Jeg har fremsat dem fra en Plads, hvor den højtærede Minister har den rigeste Lejlighed til at tilbagevise dem og vise, om de er urigtige; men ikke med et eneste Ord har han forsøgt det, han har derimod forsøgt at fortælle andre, at det var slet ikke ham, der blev angrebet, men det var hans *Stilling*, man angreb, og derfor var det hans Standsfæller, hans Fagfæller, der var blevet angrebet. Nej, de Udtalelser maa den højtærede Finansminister selv ene og alene tage Ansvaret for, og de Udtalelser er det, jeg, som sagt, har tilladt mig at betegne som Udtryk for en Ensidighed hos den højtærede Finansminister. Er det nu rigtigt? Vidner disse Udtalelser nu om Ensidighed? Ja, det har jeg søgt at begrunde i min første Tale, og den højtærede Finansminister har, som sagt, ikke med et eneste Ord prøvet paa at afkræfte det. Jeg skal derfor ikke gaa videre ind derpaa, men blot lige nævne, hvad det er for Udtalelser, og hvad det er for en Stilling til forskellige vigtige Spørgsmaal, som den højtærede Finansminister har indtaget, og hvorudfra jeg mener at kunne sige, at den højtærede Finansminister paa disse Punkter har vist sig som en ensidig Tjenestemand.

Det første, jeg nævnte, var den overordentlige, næsten afgørende Betydning for vort finansielle Styres heldige Udvikling, som den højtærede Finansminister mente laa i det Cirkulære, som han i sin Tid udsendte, og hvori han opfordrede Statsinstitutionerne til at udvise Sparsommelighed. Jeg har aldeles ikke angrebet Tjenestemændene, Kontormændene, fordi de skriver Cirkulærer; det er selvfølgelig noget, som skal gøres, og som kan have sin Betydning; men jeg tillægger ikke dette en saadan Betydning, at man ved at udsende Cirkulærer skulde kunne yde et vigtigt Bidrag til et vanskeligt økonomisk Spørgsmaals Løsning. Det er en Overvurdering af dette Arbejde, jeg anser for farlig, det, at man tillægger denne lille Ting